

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **M. B.**, nar. X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2023, č. j. KK/596/DS/23-3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále též jen: „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 18. 1. 2023, vydaným dne 19. 1. 2023, č. j. 1859/OD-P/23 (dále též jen: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též jen: „*ZSP*“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 29. 7. 2022 v čase kolem 11:40 hodin řídil na pozemní komunikaci v Karlových Varech, Sokolovské ulici, na kruhovém objezdu ulic Sokolovská a Dolní Kamenná motorové vozidlo Peugeot Boxer, RZ: X, přičemž nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv byl k tomuto povinen. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZSP. Za to mu byl uložen dle § 125c odst. 5 písm. g) správní trest pokuty ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1 500 Kč a současně mu byla uložena povinnost dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též jen: „*přestupkový zákon*“) nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Odvolání, jímž žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, vydaným dne 26. 4. 2023, č. j. KK/596/DS/23-3 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Obsah žaloby

3. Žalobce ve své žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně rozhodl na základě svědeckých výpovědí policistů, žalobce a videozáznamu. Z dokazování vyplynulo, že policisté pořídili videozáznam též zadní kamerou policejního vozidla, tento záznam žalobce navrhoval provést k důkazu, neboť mohl minimálně prokázat, že žalobce byl připoután v momentě, kdy jej policejní vozidlo předjelo, a mohl tak posílit věrohodnost tvrzení spolujezdkyně žalobce, dle kterého byl žalobce připoután celou dobu. Správní orgán I. stupně připustil, že by tento důkaz mohl být důležitý, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že si videozáznam od Policie ČR vyžádal, ale bylo mu sděleno, že již není k dispozici. Je proto faktem, že tento navržený důkaz byl důležitý ve vztahu ke skutkovému stavu a že ho již nelze zajistit. Žalobci se jeví postup, kdy policisté pořídí záznam, který nepředají správnímu orgánu, jako účelový. Nelze akceptovat, aby policisté vybírali mezi důkazy jen ty, které podpoří jejich tvrzení. Policisté ani do spisu nedoplňovali žádný záznam o tom, že daný videozáznam vyhodnotili se závěrem, že by se z něj nepodávalo nic pro věc relevantního. Řízení mělo být zastaveno, neboť správní orgány zjistily, že ve věci byl pořízen minimálně jeden další důkaz, který mohl zaznamenávat nějakou důležitou skutečnost, který žalobce navrhoval provést, a který nemohl být obstarán z důvodu postupu policistů. Přitom správní orgán I. stupně veškerá zjištění postavil na výpovědích těchto policistů.
4. Žalobce byl zkrácen na právu na dvojinstančnost řízení, když se stran hodnocení některých důkazů prvotní úvahy objevily až v napadeném rozhodnutí. Konkrétně jde o hodnocení žalobcem předložených fotografií výhledového poměru, kterými prokazoval, že policisté ze své pozice nemohli vidět, zda je žalobce připoután.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dal žalobci za pravdu, že se správní orgán I. stupně k předloženým důkazům nevyjádřil, ale sám je rovnou vypořádal tak, že nejsou relevantní, protože pohled lidským okem nelze kvalitativně srovnávat s fotografií, která je vždy zatížena odlesky v objektivu fotoaparátu. S tímto hodnocením se žalobce neztotožňuje, neboť fotografie jsou kvalitativně zcela srovnatelné s pohledem lidským okem, naopak fotografie mohou zajišťovat kvalitnější a detailnější pohled. Odkaz na odlesk rovněž není relevantní, neboť se jedná o odlesk ve skle vozidla, přičemž leskne-li se sklo vozidla, není skrze něj vidět ani okem ani fotoaparátem.
6. Pokud by byl žalobce obeznámen s takovým hodnocením jeho důkazního návrhu, navrhoval by přezkoumání výhledového poměru na místě. Takovou možnost ale neměl, neboť bylo doručením napadeného rozhodnutí řízení ukončeno. Takový postup za situace, kdy žalobce vytýkal absenci zhodnocení důkazu, není spravedlivý.
7. Postupem správních orgánů byl žalobce zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Žalovaný nebyl oprávněn zhojit vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že doplní zcela absentující úvahy správního orgánu I. stupně.
8. Správní orgány dále hodnotily nesprávně až účelově věrohodnost svědeckých výpovědí. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že je spolujezdkyně žalobce nevěrohodná, neboť má vztah k žalobci, a také proto, že tvrdila, že policejní vůz zastavil za vozidlem žalobce a přejel před něj,

přítom dle videozáznamu policejní vůz nezastavil, jen zpomalil tak, že jel nepatrnou rychlostí. Oproti tomu skutečnost, že policisté v odpovědích na okolnosti zastavení vozidla a kontroly poněkud tápali, nijak neznevěrohodnila jejich výpověď jako celek. Je zjevné, že správní orgán I. stupně nehodnotil výpovědi spravedlivě.

9. Správní orgán I. stupně učinil závěr, že policisté jako veřejní činitelé vypovídali ve svých svědeckých výpovědích pod hrozbou daleko větších sankcí v případě nepravdivé nebo neúplné výpovědi než osoba nepožívající práva a povinnosti veřejného činitele. K tomu žalobce konstatoval, že podá-li osoba úmyslně nepravdivou výpověď ve správním řízení, dopustí se přestupku. Pokud policista podá křivou výpověď, potrestá se pokutou do stejné výše jako fyzická osoba, neboť neexistuje skutková podstata, dle které by úřední osoby byly trestány přísněji.
10. Spolujezdce žalobce je živnostníkem, není u ní podle § 2 odst. 3 písm. e) přestupkového zákona při podání nepravdivé či neúplné výpovědi vyžadováno zavinění. Byla to tedy ona, kdo byl více ohrožen veřejnoprávní sankcí a kdo si musel počínat obezřetněji, nadto podnikajícím fyzickým osobám jsou ukládány vyšší správní tresty, což judikatura aprobuje.
11. Žalobce navrhl, aby věc byla vrácena správnímu orgánu za účelem opětovného hodnocení svědeckých výpovědí a aby byl správní orgán I. stupně zavázán nestranným posouzením výpovědi.
12. Správní orgány dospěly k nesprávnému závěru ohledně věrohodnosti a pravdivosti svědeckých výpovědí policistů. Projednávaný přestupek je sledovatelný pouhým okem, k jeho prokázání postačí svědecká výpověď. Pokud dokazování stojí na svědecké výpovědi, je nutné posoudit, zda policisté vůbec mohli vidět to, co tvrdí, že viděli. K takovému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70.
13. Žalobce v odvolání namítal, že policisté neměli možnost vidět, zda byl připoután či nikoli. Žalovaný uvedl, že sedadlo řidiče bylo předsazené vůči sedadlu spolujezdce, policisté tedy na řidiče mohli vidět. Tato úvaha ale nevyvrací, že z videozáznamu se podává, že ve výhledu svědků bránila spolujezdce. Pokud tak policisté tvrdí, že na řidiče viděli, je zřejmé, že jsou jejich tvrzení nevěrohodná.
14. Tvrdil-li žalobce, že pravým bočním sklem vozidla není zcela jistě možné vidět pozici či umístění bezpečnostního pásu řidiče, když na sedadle spolujezdce sedí osoba, pak s ohledem na plauzibilitu tohoto tvrzení bylo na správním orgánu I. stupně, aby případně doplnil dokazování o důkazy, které jej věrohodně vyvrátí, v opačném případě měl řízení zastavit. Tvrzení, že skrze pravé boční sklo není vidět, zda je řidič vozidla připásán, sedí-li někdo na sedadle spolujezdce, je tvrzení zcela věrohodné, reálné, odpovídající tomu, jak se věci zpravidla dějí. Závěr správního orgánu I. stupně, dle kterého bylo sedadlo o několik centimetrů předsazené, není přesvědčivý vůči tomu, že skrze boční okénko vozidla na řidiče vidět není, sedí-li spolujezdce na svém sedadle. Pokud by se správní orgán I. stupně chtěl pouštět do úvah, že něco takového bylo možné proto, že sedadlo řidiče bylo o několik centimetrů více vpředu, pak by musel srovnávat i tloušťky těl řidiče a spolujezdce, jinak tyto úvahy nejsou relevantní. Především pak tyto úvahy odporují tomu, jak se věci zpravidla dějí, a odporují též tomu, co se podává z videozáznamu, který jasně svědčí o tom, že policisté na řidiče vidět nemohli. Závěry správních orgánů tak nejsou přesvědčivé.
15. Pochybnosti o svědeckých výpovědích policistů pak budí též fakt, že nebyli schopni popsat způsob zastavování vozidla. Pokud svědek tvrdí, že něco pozoroval, ale vůbec neví, odkud to pozoroval, a zda hleděl přímo na řidiče, nebo skrze okénko spolujezdce, pak nemůže být jeho tvrzení věrohodné, a to ani ve vztahu k dalším částem jeho výpovědi. Správní orgány na jedné straně zhodnotily tyto skutečnosti tak, že policisté v odpovědích poněkud tápali, ale nemá to vliv na závěr o perfektní věrohodnosti výpovědí, protože v části výpovědi, kterou bylo možné si připravit dopředu, se policisté trefili a vypověděli shodně.

16. Správní orgány naopak nesprávně hodnotily výpověď spolujezdkyně žalobce, které vytýkaly to, že se k věci nevyjádřila na místě samém. K tomu nutno namítnout, že ve spise není žádný protokol o podání vysvětlení, ze kterého by se podávalo, že by byla vyzvána k podání vysvětlení.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný uvedl, že on i správní orgán I. stupně již detailně vysvětlil absenci videozáznamu ze zadní kamery služebního vozidla policie i to, proč jeho absence nemohla vyvolat zásadní důkazní nouzi a vést tak k aktivaci postupu v duchu zásady *in dubio pro reo*. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí současně vyjádřil k tomu, za jakých okolností a v jakém časovém horizontu od spáchání přestupku žalobce tento důkazní návrh počal uplatňovat. Žalobce současně nijak nevysvětlil, proč provedení důkazu záznamem ze zadní kamery nenavrhoval dříve než 4 měsíce po spáchání přestupku. Podle žalovaného již při uplatnění této námítky musel žalobce vědět, že záznam ze zadní kamery obsahem spisu není. Nelze odhlédnout ani od toho, že k důkazu záznam ze zadní kamery zástupce žalobce nenavrl ani v rámci druhého ústního jednání s výsledkem svědků, ale ponechal si jej právě až na ono písemné vyjádření s tím, že musí obsáhlé výpovědi svědků nejprve detailně prostudovat a poradit se o dalším postupu s klientem.
18. K tomuto důkaznímu návrhu se vyjádřil i správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. Shrnl v něm, že pro správní orgán I. stupně by tento záznam nebyl zásadní, neboť by nezaznamenal připoutání žalobce na sedadle při jízdě po kruhovém objezdu, neboť v této době nejelo vozidlo, které řídil žalobce za vozidlem policie. Pokud by bylo na tomto záznamu vidět, že žalobce je připoután v době zastavení vozidla, tato skutečnost by neznamenal, že byl připoután bezpečnostním pásem i v době jízdy po kruhovém objezdu.
19. Absence videozáznamu ze zadní kamery neposouvá děj do roviny *in dubio pro reo*. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58, je základním předpokladem pro užití této zásady existence pochybností o správnosti zjištěného skutkového stavu. Její použití proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů správní orgán pochybnosti o dostatečnosti zjištění skutkového stavu, případně o tom, jak rozhodnout. NSS dále uvedl, že existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá. Správní orgán je při takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných verzí.
20. Přesně tak správní orgány učinily a podrobně své hodnocení zdůvodnily. Námítky žalobce týkající se nepředložení videozáznamu a hodnocení důkazů lze vyvrátit již jen odkazem na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výpovědi žalobce a svědkyně C. žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil tak, že spolujezdkyně na místě šetření přestupku odpoutáváním žalobce neargumentovala, učinila tak až u výsledku před správním orgánem. Na místě údajně odmítla k věci cokoli uvést. Žalovaný uzavřel, že zaujal-li žalobce strategii naprostého mlčení až do okamžiku, kdy mohl detailně prostudovat výpovědi svědků, je to zvláštní, neboť tak se věci běžně nedějí v případech, kdy je podezřelému křivděno. Stejný závěr zaujal i NSS v rozsudku 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47.
21. Namítá-li tedy žalobce, že správní orgány obou stupňů nehodnotily důkazy svědeckými výpověďmi spravedlivě, objektivně a nestranně, nelze s tímto jeho názorem souhlasit, neboť žalobce vytrhává úvahy užitě oběma správními orgány z kontextu, přičemž právě ten je pro posouzení celé věci zcela zásadní. Podle žalovaného nedošlo k favorizování výpovědi policistů nad svědkyní C., spolujezdkyní žalobce. Oba správní orgány vysvětlily, jaké úvahy je k hodnocení důkazů vedly, přičemž se zcela určitě nejednalo pouze o otázku jakýchsi nepřesností či nuancí ve výpovědích svědků či o to, že svědkyně neuplatnila svou verzi příběhu již dříve. Pokud svědkyně C. tvrdila, že se žalobce běžně poutá v podpaží, její obhajoba žalobce neobstojí, neboť tento způsob připoutání by rovněž nenaplnil povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

22. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také věnoval obsahu spontánních výpovědí všech svědků a jejich doplnění až na základě dotazů. V neposlední řadě byla větší váha věrohodnosti přiřknuta výpovědi policistů taktéž s ohledem na to, že ani sám žalobce nebyl schopen či ochoten vyjít svou verzi příběhu již od samého počátku a tuto postupně konstruoval až podle toho, jak se kauza vyvíjela. Žalovaný podotkl, že se žalobce na místě samém do sepsaného oznámení odmítl vyjádřit a podepsat jej a při prvním jednání se zástupce žalobce opět odmítl vyjádřit a k věci cokoli uvést. Rizikem mlčení ovšem bývá to, že pachatel nevyvrátí ucelenou sadu jiných důkazů, které mu spáchání skutku prokazují.
23. Skutečnost, kterou uvedla svědkyně C., tedy že vozidlo policie zastavilo za autem žalobce, který se odpoutal, aby se mohl podívat, co se děje, by se bývala mohla jevit stěžejní, bylo-li by tomu skutečně tak. Toto tvrzení bylo vyvráceno pořízeným videozáznamem, což do jisté míry tvrzení svědkyně znevěrohodnilo. Naproti tomu nepřesnosti či neschopnost si již detailně vybavit okolnosti procesu zastavení žalobcova vozidla ze strany policie nejsou schopny hodnověrnost výpovědí svědků k samotnému nepřipoutání se bezpečnostním pásem na kruhovém objezdu podstatněji podlomit, jelikož okolnosti a způsob zastavení žalobcova vozidla jsou naopak z pořízeného videozáznamu patrné. Lze jistě přisvědčit i tvrzení svědka Kudži, který uvedl, že nepřipoutání žalobce sledoval rovněž při předjíždění jeho vozidla, pakliže tento seděl na místě spolujezdce a měl tedy na žalobce ničím nezakrytý výhled oknem u řidiče.
24. Správní orgány hodnotily výpovědi policistů rovněž v souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Jen stěží si lze totiž představit, že by policisté, kteří při výkonu své služby odhalí a následně sankcionují neužití pásů spolujezdcem, měli potřebu uměle vykonstruovat protiprávní jednání téhož charakteru u řidiče. Rovněž absence jakéhokoli nestandardního chování policistů byla jedním z mnoha vyjevených důvodů, proč se správní orgány nakonec při hodnocení důkazů přiklonili k jejich výpovědi.
25. Úmyslné nepravdivé svědectví u policisty je přestupkem projednávaným v režimu § 189 zákona č. 361/2003 Sb., o příslušnících bezpečnostních sborů, za které se ukládají kázeňské tresty. Úmyslné křivé svědectví policisty však může být posouzeno i jako trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby. U svědkyně C. nic takového nehrozí. Nadto platí, že podání nepravdivé výpovědi se posoudí jako skutek fyzické osoby, neboť dle § 22 odst. 1 přestupkového zákona platí, že podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.
26. Není pravdou, že by žalovaný suploval činnost správního orgánu prvního stupně ve vypořádání důkazních návrhů v takové míře, že by to vedlo k překvapivosti napadeného rozhodnutí způsobující nemožnost podat odvolání. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí reagoval na námitky spočívající v údajné nemožnosti vidět do vozidla, kterou měly ostatně dokládat i právě žalobcem předložené fotografie. Dále pak velmi pečlivě a podrobně zhodnotil rozhledové poměry, rychlost vozidla žalobce a logickou možnost výhledu do vozidla lidským zrakem, což dále doplnil i žalovaný.
27. Žalobcem účelově pořízené fotografie tak, aby bylo do vozidla co nejméně vidět i s ohledem na dopadající paprsky slunečního světla, vůbec nejsou způsobitelné k tomu, aby založily jakoukoliv důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Žalobce namísto účelově navržených fotografií mohl navrhnout důkaz alespoň trochu relevantní. Relevance důkazních návrhů, které přednesl žalobce zastoupený advokátem, nevyžadovala ze strany správního orgánu nic víc, než pouhou implicitní reakci, spočívající v pečlivém zhodnocení rozhledových poměrů dle dostupného videozáznamu a možností, za kterých mohli policisté protiprávní jednání žalobce pozorovat. Doplnil-li pak žalovaný úvahy správního orgánu I. stupně ohledně fotografií explicitně, nemohou takové závěry být pro žalobce jakkoliv překvapivými a krátit tak jeho právo na spravedlivý proces.

28. K polemice o tom, zda jsou kvalitativně zcela srovnatelné s pohledem lidským okem, se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Fakt, že lidský zrak má lepší rozlišovací schopnost než fotografie, je pak skutečností, která je známá a veřejně dostupná.

Posouzení věci

29. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil, žalobce na příslušnou výzvu soudu ve stanovené lhůtě ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku nijak nereagoval, pročez se v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. má za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání rovněž souhlasil.
30. Žalobce sám v žalobě vymezil čtyři okruhy žalobních námitek, všechny se přitom týkají procesního postupu správních orgánů obou stupňů při zjišťování skutkového stavu věci. Soud je vypořádá v tom pořadí, ve kterém byly uplatněny.
31. Žalobce nejprve namítl, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, protože nebyl předložen videozáznam ze zadní kamery policejního vozu, který byl podle výpovědi zasahujících policistů pořízen.
32. Podle § 3 správního řádu: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
33. Dle § 50 odst. 2 správního řádu: „*Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*“
34. Zjišťování skutkového stavu je v přestupkovém řízení vybudováno na zásadě materiální pravdy a zásadě vyhledávací. Zásadu materiální pravdy je třeba vykládat tak, že pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu nejsou dány na straně správního orgánu, přestože ten přihlédl k případným námitkám ze strany obviněného a vypořádal se s nimi (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Helena Prášková k tomu uvádí: „*Rozsah skutkových zjištění musí podle tohoto ustanovení [§ 3 správního řádu] odpovídat požadavku zákonnosti, nezneužívání pravomoci, resp. správního uvážení, požadavku šetření práv a oprávněných zájmů osob, požadavku materiální rovnosti.*“ (Prášková, H: Přestupkové právo. 2. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2022, str. 444). Ani v poměrech přestupkového řízení však z ustanovení § 3 správního řádu nelze dovozovat, že by byl správní orgán povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, stejně jako není správní orgán povinen odstraňovat každý ve věci se objevivší rozpor. Pozornost je nutno soustředit na skutečnosti významné pro posouzení naplnění znaků konkrétní skutkové podstaty (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30).
35. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že je v něm založen videozáznam pořízený z kamery umístěné za předním sklem policejního vozu. Na to, že správnímu orgánu nebyl předložen i záznam z kamery umístěné před zadním sklem policejního vozu, upozornil žalobce ve svém podání ze dne 28. 11. 2022, a to v reakci na svědeckou výpověď policisty M. R. učiněnou v procesním postavení svědka na jednání správního orgánu I. stupně dne 18. 11. 2022. V ní tento svědek uvedl, že kromě kamery za předním sklem bylo policejní auto vybaveno ještě kamerou rychloměru a kamerou před zadním sklem. Kamera za předním i před zadním sklem by se měly zapínat automaticky po nastartování vozidla, případně při spuštění radiostanice. Hlídka na její spuštění nemá vliv, stejně jako na uložení záznamu a manipulaci s ním. V reakci na toto sdělení pak správní orgán I. stupně dne 1. 12. 2022 vyzval Policii ČR (Dopravní inspektorát Karlovy Vary) k předložení záznamu z kamery umístěné před zadním sklem policejního vozidla, neboť i na něm by mohlo být zaznamenáno vozidlo žalobce a jeho jednání před provedenou kontrolou.

Sdělením Dopravního inspektorátu ze dne 12. 12. 2022 však bylo zjištěno, že tento záznam již není k dispozici.

36. V rozhodnutí k tomu správní orgán I. stupně uvádí (str. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), že vyžádal poskytnutí záznamu z kamery umístěné před zadním sklem policejního vozu, byť „*měl pochybnost k tomuto návrhu*“. Ta pramenila ze skutečnosti, že i tato kamera byla zacílena na jedno konkrétní místo, a proto záznam jí pořízený nemusí nabízet výhled do vnitřku žalobcova auta, stejně jako na něm nemohlo být zaznamenáno jednání, pro které je vedeno správní řízení, tedy to, že žalobce nebyl za jízdy po kruhovém objezdu připoután bezpečnostním pásem. „*Protože zde však byla možnost, že by zadní kamera nějakou důležitou skutečnost zaznamenala, byla na Policii ČR zaslána žádost o zaslání videozáznamu (...)*“. Ke sdělení dopravního inspektorátu pak správní orgán I. stupně konstatoval, že jde o logické vyjádření, protože přestupkový děj byl zaznamenán přední kamerou, záznam ze zadní kamery by proto nebyl zásadní, když by nepřipoutání žalobce při jízdě na kruhovém objezdu stejně nezachytil (jeho auto totiž v danou dobu nejelo za policejním). Tento záznam by proto nejvýše, pokud by byly k tomu vhodné podmínky, mohl potvrdit či vyvrátit, zda byl žalobce připoután v místě zastavení, což by ovšem nijak nevypovídalo o tom, zda byl připoután i při jízdě na kruhovém objezdu, protože poté měl žalobce ještě čas se případně před zastavením i připoutat. K těmto závěrům se v zásadě přihlásil i žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5-6 napadeného rozhodnutí).
37. Podle názoru soudu nemohla absence předložení záznamu ze zadní kamery policejního vozu zapříčinit nedostatečné zjištění skutkového stavu.
38. Především sám žalobce uvádí v žalobě, že je mu zřejmé, že tento záznam nemohl prokázat, zda byl či nebyl připoután bezpečnostním pásem při jízdě na kruhovém objezdu. To je přitom ovšem podstata jednání, které je mu kladeno za vinu. Jakkoli žalobce poukazuje na to, že záznam mohl posílit věrohodnost svědkyně C. (tedy jeho družky, jež v přestupkovém řízení vypověděla, že žalobce byl za jízdy bezpečnostním pásem připoután), zjevně se tu již – ani z pohledu žalobce – nejedná o klíčovou skutkovou okolnost věci. Nelze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že prokázal-li by záznam ze zadní kamery policejního vozu, že byl žalobce připoután v době, kdy jej před zastavením předjíždělo policejní auto, jevílo by se pravděpodobnějším, že byl žalobce připoután i při jízdě na kruhovém objezdu. Soud mezi těmito dvěma skutkovými otázkami žádnou logickou spojitost nespatřuje. Jak na to ostatně poukázaly správní orgány obou stupňů: není vyloučeno, že se žalobce mohl připoutat až po vyjetí z kruhového objezdu. Ani z tohoto pohledu nelze považovat záznam ze zadní kamery policejního vozu za klíčový pro závěry o přestupkové odpovědnosti žalobce v nyní projednávané věci.
39. Důkazní závažnost záznamu zadní kamery policejního vozu pak není možno dovozovat ani z toho, že se jej správní orgán I. stupně snažil v průběhu přestupkového řízení na základě námítky žalobce získat. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, proč o tento záznam požádal: byla zde možnost, že tento záznam osvětlí nějakou okolnost z průběhu skutkového děje, byť v něm z povahy věci nemohlo být zaznamenáno samotné přestupkové jednání. Takový postup nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, neboť jednal ve snaze naplnit svou povinnost postupovat tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci. To ale na druhé straně neznamená, že nepodaří-li se mu takový důkaz nakonec (z objektivních příčin) opatřit, není skutkový stav věci *a priori* dostatečně zjištěn. I v rámci přestupkového řízení se uplatní zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), podle níž je třeba hodnotit každý důkaz jednotlivě i všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Teprve takto provedeným hodnocením důkazů lze získat obraz o tom, zda se v řízení podařilo prokázat skutkové okolnosti v rozsahu potřebném z hlediska ustanovení § 3 správního řádu. Není přitom v zásadě možno jen z té skutečnosti, že se určitý důkazní prostředek nepodařilo opatřit, případně jej provést, bez dalšího mechanicky usuzovat na to, že skutkový stav nemůže být zjištěn ve své úplnosti, protože nebude zjištěn dostatečně. To platí tím spíše, nebyl-li opatřen takový důkazní prostředek, který ani nemohl směřovat k prokázání samotného jednání, v němž je spatřován

přestupek, ale jen okolností vedlejších. Ostatně, ve správním (ale i jakémkoli jiném) řízení je úplné poznání skutečnosti ve všech jejích souvislostech z mnoha různých důvodů vyloučeno. Dokazování se proto vždy v té či oné míře omezuje jen na skutečnosti relevantní z hlediska předmětu příslušného řízení. I mezi skutečnostmi, které mohou být v konkrétním řízení určitým způsobem relevantní, je ovšem třeba rozlišovat mezi skutečnostmi klíčovými pro rozhodnutí ve věci a skutečnostmi vedlejšími, které mají jen dílčím způsobem přispět k co nejúplnějšímu zjištění skutkového stavu.

40. V posuzované věci se jednalo o záznam ze zadní kamery policejního vozidla, který nemohl z povahy věci zaznamenat samotné přestupkové jednání. Nejednalo se tedy o žádný klíčový důkaz, bez něhož by nemohl být skutkový stav věci náležitě objasněn. Jakkoli mohl záznam z této kamery podpořit výpověď svědkyně C., nelze ještě proto hovořit o tom, že bez jeho opatření a provedení nebyl stav věci spolehlivě zjištěn.
41. Soud neshledal ani pochybení na straně zasahujících policistů z hlediska § 73 či § 74 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona. Oba policisté byli správními orgánem I. stupně vyslechnuti, přičemž z jejich výpovědí se podává, že jak přední tak zadní kamera se spouští a vypínají automaticky. Samotní policisté se záznamy nijak nemanipulují, nepřikládají je do spisu. Vzhledem k tomu, že záznam ze zadní kamery nemohl obsahovat samotné přestupkové jednání, jeví se i soudu jako pochopitelné, že nebyl přiložen k přestupkovému spisu a že byl posléze pravděpodobně vymazán.
42. Jako spíše absurdní vyznívá názor žalobce, že přestupkové řízení mělo být zastaveno, protože ve věci byl pořízen minimálně jeden další důkaz, který mohl zaznamenat nějakou důležitou skutečnost. Jak už soud uvedl výše, nejednalo se tu o skutečnost rozhodující pro vyvození přestupkové odpovědnosti. Navíc je třeba uvést, že v rámci žádného řízení není možno po provedeném dokazování s jistotou uzavřít, že byly provedeny *všechny* důkazy, které představitelně mohly tím či oním způsobem přispět ke zjištění skutkového stavu. Okruh takových důkazů není nikdy znám (např. nelze ztotožnit všechny svědky, není možné zjistit všechny kamery, které mohly v daném místě a čase skutkový průběh události snímat apod.) a i kdyby znám byl, není obecně v lidských silách je všechny obsáhnout (svědky nelze zkontaktovat, případně si již na události nepamatují, kamerové záznamy získat či je všechny zhlédnout apod.). Proto ze samotné skutečnosti, že určitý důkaz ještě existoval či mohl existovat, jistě nelze dovozovat nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Platil-li by tento závěr, pak by náležité zjištění skutkového stavu bylo prakticky nedosažitelné.
43. K tomuto žalobnímu bodu tedy lze uzavřít, že neprovedení záznamu ze zadní kamery policejního vozu podle názoru soudu nezakládá vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
44. V dalším žalobním bodě namítl žalobce porušení práva na dvojinstančnost řízení. Ta byla podle jeho názoru založena tím, že žalobcem předložené fotografie výhledových poměrů byly poprvé zhodnoceny až žalovaným, nikoli již správním orgánem I. stupně. Pokud by přitom byl žalobce seznámen se způsobem, kterým žalovaný tyto důkazní návrhy vypořádal, navrhl by i jiné důkazy, např. vyšetřovací pokus.
45. Skutečnost, že přestupkové řízení je vybudováno jako dvojinstanční, je z právní úpravy zcela zřejmá (§ 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 96 a násl. přestupkového zákona). Oprávněným osobám, na prvním místě obviněnému z přestupku [srov. § 96 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona], je tedy garantováno právo na opravný prostředek, které obecně slouží k tomu, aby odvolacím správním orgánem mohly být napraveny případné vady zatěžující at' už rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně jeho procesní postup. I když však správní řízení proběhne v obou instancích, je stále považováno za jednotné. Řízení tedy od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni (v rámci posuzování řádného opravného prostředku) tvoří jeden celek. Odvolací orgán je oprávněn opravit dílčí nedostatky obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nahradit je svoji vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí

„argumentační zaškobrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Takový postup pak nepředstavuje zásah do dvojinstančnosti řízení. Je však třeba dbát na to, aby se nově upravené závěry neocitly mimo původně vymezený rámec a aby tak konečné rozhodnutí nebylo pro účastníka řízení překvapivé (viz rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 3 As 69/2021-73). Tyto závěry se uplatní i v přestupkovém řízení. V rozsudku ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65, jenž byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1296/2007, k tomu Krajský soud v Brně uvedl: *„Správní orgán vyšší instance však zejména v případech správního trestání musí dbát na to, aby skutková zjištění učiněná v průběhu správního řízení ve vyšší instanci a z nich pramenící závěry nevychýlily předmět řízení mimo rámec vymezený oznámením o zahájení správního řízení a mimo rámec rozhodnutí vydaného v předchozím stupni správního řízení.“* Jakkoli byl tento názor vysloven za účinnosti předchozí právní úpravy správního trestání, není podle mínění Krajského soudu v Plzni žádný důvod se od nich odchýlovat ani za stávající právní úpravy.

46. V posuzované věci došlo k tomu, že žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně dne 1. 12. 2022 sadu tří fotografií, jíž se snažil prokazovat, že není možné na delší vzdálenost bezpečně vidět přes čelní sklo, zda je řidič připoutaný či nikoliv. Správní orgán I. stupně je však podle jeho názoru nezhodnotil a učinil tak až žalovaný.
47. Z obsahu napadeného rozhodnutí (str. 4 napadeného rozhodnutí) se podává, že žalovaný se žalobcem souhlasí potud, že k relevanci jím předložených fotografií se správní orgán I. stupně skutečně jednoznačně nevyjádřil. Současně však žalovaný dodal, že z kontextu vypořádání žalobcovy námitky týkající se možnosti vzhledu do vozidla, byla tato žalobcova tvrzení vypořádána alespoň implicitně. Sám žalovaný se pak k fotografiím předloženým žalobcem vyjádřil na straně 5 svého rozhodnutí, přičemž poukázal zejména na to, že nebyly pořízeny za stejných podmínek, které panovaly v době přestupkového jednání, nezobrazují tedy věrohodný ekvivalent toho, co mohli policisté vnímat svým zrakem. Pohled do vozidla na fotografiích je navíc zkreslen odlesky v objektivu fotoaparátu. Podle žalovaného také nelze srovnávat pohled do vnitřku vozidla zachycený okem a zprostředkovaný fotoaparátem.
48. Soud souhlasí se žalovaným, když konstatuje, že skutečnost, že se správní orgán I. stupně výslovně nezabýval žalobcem předloženými fotografiemi, představuje vadu v obsahu odůvodnění jeho rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu se mj. vypořádat s návrhy a námitkami účastníků řízení. Tuto vadu však odstranil v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný. V tomto ohledu lze konstatovat, že zásada dvojinstančnosti se ukázala být funkční, neboť zapojení žalovaného coby odvolacího správního orgánu vedlo k nápravě vady, které se dopustil správní orgán I. stupně. Přitom byly podle názoru soudu respektovány zákonné meze odstraňování vad v rámci odvolacího řízení; nedošlo tedy k tomu, že by napadené rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé či by se skutkově vychýlilo z oznámeného předmětu řízení. Žalovaný totiž neučinil takové skutkové závěry, které by vybočily z dosavadního předmětu řízení, a to ani ve vztahu k oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 9. 2022, ani pokud jde o rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
49. Je třeba si v této souvislosti uvědomit, že opravné prostředky a zásada dvojinstančnosti správního řízení slouží právě k tomu, aby vady v postupu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohly být efektivně odstraněny činností správního orgánu odvolacího; to je jejich smyslem. Zatímco odvolací řízení podléhající obecné úpravě obsažené ve správním řádu je vybudováno na omezené revizní zásadě (§ 89 odst. 2 správního řádu), jde-li o přestupkové řízení, je odvolací řízení vybudováno na zásadě plné revize (§ 98 odst. 1 přestupkového zákona; podle tohoto ustanovení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu). Přestupkový zákon přitom nemodifikuje správním řádem upravené způsoby, kterými může odvolací orgán o podaném odvolání rozhodnout (§ 90 správního řádu), pouze stanoví pravidla zajišťující uplatnění zásady zákazu reformace in peius (§ 98 odst. 2 přestupkového zákona), resp. beneficia cohaesionis (§ 98 odst. 3 přestupkového zákona). Z toho plyne, že i v přestupkovém řízení lze

v zásadě vycházet z toho, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je nutno považovat až za krajní prostředek nápravy takových vad odvoláním napadeného rozhodnutí, které již nelze v odvolacím řízení napravit (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). To platí pochopitelně při respektu k tomu, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nemůže odvolací správní orgán změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma ze ztráty možnosti odvolat se (např. právě proto, že by se jeho nosné důvody odlišovaly od těch, na kterých bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vybudováno; pak by se nepochybně o tzv. ztrátu instance jednalo - viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). To se však v projednávané věci nestalo, neboť nedošlo ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, naopak, žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil, přičemž se ztotožnil jak se skutkovými, tak právními důvody jeho rozhodnutí.

50. Ze zásady dvojinstančnosti tedy nelze dovozovat, že naopak odvolací správní orgán vady v postupu prvoinstančního správního orgánu odstraňovat nemůže, protože po vydání jeho rozhodnutí již následně nemůže účastník řízení proti jeho závěrům brojit řádným opravným prostředkem. Takový argument totiž přímo zásadu dvojinstančnosti přestupkového řízení v té podobě, ve které je upravena ve správním řádu a přestupkovém zákoně, popírá (ačkoliv z ní poněkud paradoxně vychází). Nad rámec uvedeného pak soud dodává, že se v posuzované věci nejednalo ani o případ faktického obcházení zákonné úpravy, v jehož rámci by odvolací správní orgán sice potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale ze zcela (či podstatně) jiných důvodů, než na kterých bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno.
51. Vadnost v postupu žalovaného pak nelze v tomto směru shledat ani optikou žalobcova argumentu, že pokud by věděl, jak bude žalovaný hodnotit jím předložené fotografie, předložil by i další důkazní návrhy. Žalobce totiž mohl důkazní návrhy předkládat po celou dobu přestupkového řízení, v němž není omezen ani tzv. koncentrační zásadou (§ 82 odst. 4 správního řádu), která se v přestupkovém řízení neuplatní (§ 97 odst. 1 přestupkového zákona), přičemž nebyl v tomto svém právu nijak správními orgány obou stupňů omezen. Bylo tedy jen na jeho zvážení, jaké důkazní návrhy uplatní, přičemž nemusel čekat na to, jakým způsobem budou tyto důkazní návrhy správními orgány hodnoceny. Ani obviněnému v přestupkovém řízení nesvědčí právo být předem seznámen se způsobem, kterým správní orgán hodnotí jím předložené důkazy tak, aby na toto předběžné hodnocení mohl popřípadě reagovat dalšími důkazními návrhy. Hodnocení důkazů, resp. zjišťování skutkového stavu věci není v přestupkovém řízení vybudováno na jakési postupné polemice, v níž správní orgán neustále informuje obviněného z přestupku o svých předběžných skutkových závěrech, aby na ně teprve tehdy mohl obviněný reagovat dalšími důkazními návrhy. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobce, že další důkazní návrhy (tj. nad rámec předložených fotografií) by byly namístě teprve tehdy, až by byly tyto fotografie správním orgánem zpochybňeny.
52. Nad rámec uvedeného pak soud k samotnému hodnocení žalobcem předložených fotografií coby důkazu uvádí, že ani z tohoto pohledu nelze žalovanému nic vytknout. Poukazuje-li totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 5 napadeného rozhodnutí), že dané fotografie nejsou pořízeny za stejných podmínek, které panovaly v době spáchání přestupku, přičemž navíc nelze ztotožnit vjem získaný toliko ze statické fotografie s vjemem získaným přímým pozorováním, jde o hodnocení, které je odůvodněné a přijatelné. Nelze přehlédnout, že žalobcem předložené fotografie jsou pořízeny za nesrovnatelných podmínek, ať už jde o denní dobu, sklon světla dopadajícího na vozidlo žalobce, ale i pokud jde o oblečení figuranta sedícího ve vozidle (snad žalobce), které je jiné, než jaké měl žalobce v době spáchání přestupku na sobě a které pochopitelně má významný vliv na možnost vizuálně zaznamenat, zda je řidič připoután či nikoliv. Přitom nelze přehlédnout, že sami policisté pořídili fotodokumentaci žalobcova vozidla ihned po spáchání přestupku, přičemž z těchto fotografií je zřejmé, že vzhled do vozidla předním oknem je bezproblémový.

53. Ani v tento žalobní bod proto soud nepovažuje za důvodný.
54. Dále se soud zabýval dvěma žalobními body, ve kterých žalobce napadl způsob, jímž správní orgány provedly hodnocení důkazů. V prvním z nich (žalobce jej nazval „komparativní hodnocení důkazů“), je tvrzeno, že správní orgány účelově hodnotily věrohodnost svědeckých výpovědí, přičemž zatímco dospěly k závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědky C., uvěřily výpovědím zasahujících policistů, které se navíc při popisu okolností zásahu rozcházeły.
55. Soud předesílá, že hodnocení důkazů je myšlenkový proces správního orgánu, v jehož rámci jsou jednotlivým provedeným důkazům přiřazovány hodnoty relevance, pravdivosti a zákonnosti. Tento proces se nazývá volným hodnocením důkazů a je obecně upraven v § 50 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení zní: *„Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“* Toto ustanovení tedy nejenže nepředepisuje správnímu orgánu, aby konkrétní důkazy (např. svědecké výpovědi) hodnotil jako stejně relevantní a pravdivé, ale naopak: správní orgán je povinen pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, které mohou relevanci či pravdivost (a pochopitelně i zákonnost) konkrétního důkazního prostředku ovlivňovat. V případě hodnocení svědeckých výpovědí bývá myšlenkový proces shrnován jako aplikace tzv. RAVEN kritérií, v jejichž rámci se hodnotí reputace svědka („R“eputation), schopnost vnímat děj („A“bility to see), zájem svědka na podání konkrétní výpovědi („V“ested interest), odbornost („E“xpertise) a jeho nestrannost („N“eutrality)].
56. Problematikou hodnocení důkazů v přestupkovém řízení se již opakovaně zabýval NSS. Z jeho rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, se podává: *„Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporů se vypořádal“* (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Důkaz svědectvím policistů má obecně sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat (viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-57). Přitom platí, že pokud ve prospěch žalobce svědčí jen výpovědi osob, které jsou k němu v blízkém vztahu, a v jeho neprospěch vypovídají osoby, které k žalobci nemají žádný vztah, přičemž z okolností případu nevyplývá, že by měli tito svědci důvod poškodit žalobce, není třeba pochybovat o přesvědčivosti těchto důkazů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 A 27/2010-39). NSS také ve své rozhodovací praxi připomíná, že *„podle vlastní ustálené judikatury rozporů ve výpovědích policistů samy o sobě (nejsou-li zjištěny též jiné skutečnosti svědčící o zájmu policistů na určitém výsledku správního řízení) jsou sice způsobitelné otřást věrohodností policistů jako svědků, musí se však jednat o rozporů vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“*. (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013-49 nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27.)
57. V projednávané věci hodnotily správní orgány tři svědecké výpovědi, a to svědkyně C., žalobcovy družky, a dvou zasahujících policistů (svědek K. a svědek R.). Ty přitom neposuzovaly jen samy o sobě, ale také v souvislosti s ostatními důkazy a podklady, zejména pak s videozáznamem a fotodokumentací. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že se tento správní orgán hodnocením svědeckých výpovědí zabýval velmi pečlivě (str. 4-7 rozhodnutí správního

orgánu I. stupně), přičemž přihlédl ke všem ve věci relevantním skutečnostem. Dospěl přitom ke zjištění, že zatímco oba policisté vypovídají o relevantních skutečnostech v podstatě shodně a jejich výpovědi koherentně zapadají do zjištění plynoucích i z jiných důkazů a podkladů, výpověď svědkyně C. se od těchto zjištění podstatně odlišuje.

58. Rovněž soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly při hodnocení svědeckých výpovědí správně a zohlednily při něm všechny relevantní okolnosti. Mezi výpověďmi policistů K. a R. nejsou žádné podstatné odchylky. Jakkoli si svědek K. nebyl schopen vybavit způsob zastavení žalobcova vozidla (resp. z jaké strany policisté objížděli vozidlo žalobce), nejde tu o žádnou podstatnou skutečnost, tím méně o skutečnost, která by byla skutkovým znakem přestupku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným. Lze připustit, že správní orgán I. stupně ne zcela vhodně ilustroval nevěrohodnost svědkyně C. právě i na tom, že nesprávně vypověděla mj. právě o způsobu zastavení žalobcova vozidla, když ani jeden z policistů toto zastavení nebyl schopen řádně popsat. To však neznamená, že by správní orgány hodnotily svědecké výpovědi zaujatě, neboť je to právě pouze svědkyně C., kdo má na výsledku řízení pochopitelný zájem coby žalobcova družka a přitom to byla pouze její výpověď, která se vymykala jak ze zjištění plynoucích z výpovědí obou policistů, tak z ostatních zjištění učiněných z dalších podkladů a důkazů. Rozpor ve výpovědích týkající se průběhu zastavení žalobcova vozidla se přitom týká skutečnosti z hlediska předmětu řízení zcela podružné. Současně správní orgán I. stupně nepřehlédl, že svědkyně C. si sice byla schopna vybavit, že byl žalobce bezpečnostním pásem připoután, ale přestože tvrdila, že je zvyklý si pás zapínat přes podpaží, nevěděla již, jak konkrétně byl v danou chvíli připoután. Posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně C. správními orgány proto není co vytknout.
59. Za poněkud nadbytečnou považuje soud polemiku týkající se případných právních následků podání křivé svědecké výpovědi, které hrozí na jedné straně svědkyni C., na druhé straně zasahujícím policistům, byť je zřejmé, že ji pomyslně zahájil již správní orgán I. stupně, když právě na tyto okolnosti poukázal ve svém rozhodnutí. Ani tato otázka totiž není sama o sobě prvořadě podstatná, protože nejprve je vždy nutné vyhodnotit samotné svědecké výpovědi a to, zda z nich lze či nelze čerpat relevantní skutková zjištění. Otázka, jakým následkům by ten či onen svědek čelil v případě, že by bylo prokázáno, že vypovídal úmyslně nepravdivě, je přitom spíše podružná. Podle názoru soudu nelze bez dalšího vycházet z toho, že svědek je při podání výpovědi primárně motivován právě hrozbou sankce za eventuální křivou výpověď, takže výpověď takového svědka, který by potenciálně čelil tíživější sankci nutno již proto považovat za hodnověrnější než výpověď takového svědka, na nějž by dopadla sankce mírnější.
60. V tomto ohledu tedy soud neshledal pochybení správních orgánů při hodnocení svědeckých výpovědí.
61. V posledním žalobním bodě (nazvaném „individuální hodnocení důkazů“) pak žalobce namítl pochybení správních orgánů stran věrohodnosti a pravdivosti svědeckých výpovědí policistů.
62. Při vypořádání tohoto žalobního bodu lze navázat na to, co již bylo o hodnocení svědeckých výpovědí policistů uvedeno výše. Pokud žalobce poukazuje na to, že zasahující policisté vůbec nemohli vidět, zda je připoutaný, protože jim ve výhledu bránila spolujezdkyně, přehlíží při tom, že policisté netvrdili, že jej nepřipoutaného viděli pouze bočním oknem, ale i zepředu, když se jeho vozidlo blížilo ke kruhovému objezdu. Tak svědek K. (v policejním voze seděl na místě spolujezdce) ve své volné výpovědi uvedl, že nepřipoutání žalobce bylo vidět „*zřetelně, protože vozidlo mělo čirá skla, jak boční, tak i čelní*“ a na dotaz správního orgánu I. stupně, jakým způsobem rozeznal, že řidič není připoután: „*Očividné, přes čelní sklo a přes boční okýnka.*“ Svědek R. (řídil policejní vůz) správnímu orgánu I. stupně ve své volné výpovědi sdělil, že „*Na tom kruhovém objezdu jsem si všiml, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, kdy toto bylo vidět přes čelní sklo.*“, přičemž dále doplnil, že mohl věnovat pozornost žalobci, protože dával přednost jiným vozidlům na kruhovém objezdu. Tato skutečnost je přitom zachycena i v odůvodnění rozhodnutí správního

orgánu I. stupně (srov. na str. 4: „...odkud policisté mohli obviněného sledovat, když jel k nim po kruhovém objezdu až do doby míjení vozidel. Obviněného mohli sledovat kolem 4 vteřin, což je dle správního orgánu dostatečná doba (...).“) a dané posouzení bylo aprobevováno i žalovaným (str. 7 napadeného rozhodnutí). Věc tedy nestojí tak, že by policisté sledovali žalobce pouze skrze boční sklo jeho automobilu, takže by pochybnost o tom, zda jim ve výhledu bránila či nebránila spolujezdkyně, automaticky zpochybňovala jejich svědectví či dokonce jejich věrohodnost. V tomto směru tedy daná žalobní námitka vychází ze předpokladů, které neodpovídají skutkové situaci zachycené ve správním spise (protože svědci hovořili o tom, že žalobce sledovali i přes čelní sklo, nikoli jen přes boční okénko).

63. Jak už navíc soud uvedl, věrohodnost svědecké výpovědi zasahujících policistů nemohla být otřesena jen v důsledku toho, že nevypověděli shodně o způsobu, kterým zastavili žalobcovo vozidlo. Jde tu o okolnost spíše nevýznamnou, která nemá co do činění se samotným přestupkovým dějem. Naopak, pokud jde o okolnosti, které jsou z pohledu předmětu řízení prvořadě relevantní, tedy zejména o samotný fakt žalobcova řízení motorového vozidla bez připoutání se bezpečnostním pásem, jsou výpovědi obou policistů vzájemně souladné, logicky koherentní a odpovídající i dalším zjištěním správních orgánů, přičemž jejich věrohodnost je spíše podpořena tím, že o těchto skutečnostech nevypověděli shodnými slovy, v některých detailech se lišili (např. pokud jde o odhad vzdálenosti, ze které žalobcův automobil sledovali) apod. Je to naopak přesná shoda ve všech detailech svědecké výpovědi podané s časovým odstupem, která je signálem pro zpochybnění její věrohodnosti, protože je obecně známo, že paměťová stopa svědků v čase slábne. Proto pokud dva svědci přes jistý časový odstup vypovídají do všech detailů zcela shodně, často i shodnými výrazy, musí osoba hodnotící takové výpovědi významně zbystřit svou pozornost a pátrat po důvodech, proč jsou takové výpovědi doslova shodné. K ničemu takovému však v projednávané věci nedošlo.
64. Soud tedy neshledal ani to, že by správní orgány pochybily při hodnocení věrohodnosti jednotlivých svědků.

Závěr a náklady řízení

65. Soud tedy z uvedených příčin dospěl závěru, že žaloba, již se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, a výrokem I. tohoto rozsudku ji proto zamítl.
66. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. března 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce